

הקרבת חייהם של בני משפחה למען יקיריהם בגטו לודז'

29 במאי 1944

סיפור החוזר על עצמו

יום אחד הרגיש הבן חולשה רבה עד כדי כך, שהיה נאלץ להישאר במיטה. לאחרונה – מספרת האם – סבל כבר בנה בן העשרים מכאבים באזור החזה. פניו קיבלו גוון משונה, רגליו צבו וסירבו לשאת את הגוף. 'יהיה בסדר' – נהג לומר הצעיר וגרר עצמו עוד שבועות אחדים ואחרי כן התמוטט.

הרופא מגיע: "יש לעשות שיקוף! בלעדיו לא אוכל לקבוע מאומה". תצלום רנטגן מגלה כתם על הריאה... שחפת בעקבות תת תזונה. הסיכויים קלושים.

אומר הרופא: "אין כמו שבועות אחדים של טיפול בבית חולים ואחר כך הביתה, שם יש לדאוג לתזונה טובה: שומנים, בשר, לחם, סוכר... ומומלץ ביותר – שמן דגים..."

ההורים מוותרים חלקית על מנתם המוקצבת. האם נחלשת, רתוקה למיטה. האחות הבכירה חוסכת פת מפיה, עובדת בלילות על מנת לזכות ב-L (הקצבה לעובדי שעות יתר). מצב הבן אינו משתפר. למרות הקורבנות מצד המשפחה אין התזונה מספקת. מוכרים בגדים נעליים, חלקים ממנת המזון, כדי לרכוש תמורתם מצרכי מזון בעלי איכות גבוהה.

כעת נופלת גם האחות למשכב. רגליה נפוחות, מים בריאות. מצבה מעורר דאגה. הרופא מגיע. מספרים לו את תולדות המחלה והסבל. תחילה הבן ואחרי כן גם בני המשפחה האחרים, אשר רצו להצילו על ידי ויתור על מצרכי מזון, שערכם רב ביותר. הרופא נד בראשו: "לבית החולים? מאוחר מידי! במצב זה אין בית החולים מוכן כבר לאשפזו..."

ואף על פי כן! מנסים את הבלתי אפשרי. רוצים להציל את המועמד לפטירה. תוך כדי כך מצטרפים לדרכו האחרונה גם בני המשפחה הבריאים למחצה.

הרופא שולח מבט: "אין מה לעשות. בגטו חוזר הסיפור על עצמו. וכך נהרסת משפחה אחרי משפחה. הבן, האב, האם, האחות. תמיד אותו הסיפור... רק הסדר משתנה..."

מקור: ישראל גוטמן (עורך), *כרוניקה של גטו לודז'*, כרך ד', יד ושם, ירושלים, 1989,

עמ' 388-389